

Viața primilor creștini

Cuprins:

- 1 Motivul pentru care scriem despre primii creștini
- 2 „Au lăsat totul și l-au urmat” — timpul în care ucenicii erau cu Isus
- 3 „De ce-L căutați pe Cel viu între cei morți?” — de la Golgota la Rusalii
- 4 „Fraților, ce să facem?” — înființarea Bisericii și viața creștină
- 5 ”Toți cei care credeau aveau toate în comun”
 - 5.1 Zeciuielele
- 6 Ca oile între lupi
- 7 Ce semnificație are aceasta pentru noi?

📌 1 Motivul pentru care scriem despre primii creștini

Intenția noastră de a scrie despre primii creștini nu se limitează doar la a descrie stilul lor de viață și modul în care priveau ei lucrurile. Prin acest articol dorim să-i invităm pe cititori să reflecteze la ceea ce i-a făcut să trăiască în acel mod.

Astăzi, mulți sunt de părere că nu mai putem trăi ca primii creștini deoarece circumstanțele în care trăim noi sunt diferite de cele din acea perioadă. Alții cred că faptul că primii creștini și-au împărtășit viața unii cu alții a izvorât doar din entuziasmul inițial, astfel doar ei au putut face acest lucru. Prin acest articol am dori să arătăm că viața primilor creștini a fost o continuare a ceea ce au văzut ucenicii în viața învățătorului lor. Ei au înțeles că dăruirea lui Isus este arhetipul slujirii adevărate a lui Dumnezeu și că a-L urma pe Isus înseamnă să ne punem în slujba lui Dumnezeu, a fraților noștri și a înaintării împărăției Lui așa cum a făcut și Isus, indiferent de ce ar însemna acest lucru în mod concret pentru viața noastră. Așa a fost atunci și nu poate fi diferit astăzi.

„Creștinismul” de duminică de astăzi și cel practicat ca hobby nu este consecința necesară a schimbărilor din societate, ci este mai degrabă o expresie a lipsei de dorință a oamenilor de a merge pe calea cea strâmtă, cea a urmării lui Isus, deși doresc într-o oarecare măsură să fie mântuiți. Chiar și în timpul lui Isus existau oameni care aveau aceeași atitudine, pe care Isus i-a avertizat astfel:

De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu? Vă voi arăta cu cine se aseamănă orice om care vine la Mine, aude cuvintele Mele, și le face. Se aseamănă cu un om care, când a zidit o casă, a săpat adânc înaintea, și a așezat temelia pe stâncă. A venit o vărsare de ape, și s-a năpustit șuvoiul peste casa aceea, dar n-a putut s-o clatine, pentru că era zidită pe stâncă. Dar cine aude și nu face, se aseamănă cu un om, care a zidit o casă pe pământ, fără temelie. Și s-a năpustit șuvoiul asupra ei, ea s-a prăbușit îndată, și prăbușirea acestei case a fost mare.” (Luca 6:46-49)

2 „Au lăsat totul și l-au urmat” — timpul în care ucenicii erau cu Isus

Când Ioan Botezătorul a început să-și boteze compatrioții și să-i cheme la pocăință, pregătindu-i pentru

venirea lui Mesia, Isus nu-și începuse încă activitatea publică. Ioan a trezit interesul multor evrei, mai ales al aceluia care aveau o puternică nădejde că Dumnezeu avea să-l trimită pe Mântuitorul promis curând. Unii dintre acești evrei au devenit mai târziu prietenii cei mai de încredere ai lui Isus.

După botezul lui Isus, Ioan Botezătorul a mărturisit clar că Isus era slujitorul lui Dumnezeu care avea să mântuiască pe Israel. Când oamenii mergeau la el, Ioan le îndrepta atenția spre Isus.

Dintre cei care veneau adesea la el să-l asculte, sau care îl însoțeau din când în când, Isus a ales doisprezece bărbați care aveau să-l însoțească mereu. [1] Acestora, și anume apostolilor, Isus le-a explicat multe lucruri mai amănunțit. Ei l-au cunoscut cel mai îndeaproape și au fost învățați și formați de el pentru a putea mai târziu purta responsabilitatea de a zidi noul popor al lui Dumnezeu, și anume biserica.

Când Isus a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, el a răspuns:

Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn;” și: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta”; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” (Marcu 12:29-31)

În ultima seară pe care Isus a petrecut-o cu ucenicii, Isus le-a dat noua prorocă să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El, arătându-le ce înseamnă împlinirea prorociei celei mai mari printr-un exemplu viu [2]. La acel moment, ucenicii nu înțelegeau ce însemna cu adevărat această dragoste, deoarece cea mai mare dovadă a ei — pasul de a se supune oamenilor nedrepti, moartea crudă pe cruce — nu avusese încă loc. Cu toate acestea, prin părțășia zilnică avută cu El, ucenicii înțeleseseră deja multe lucruri:

- Exemplul său în situațiile de viață incerte și neobișnuite din timpul călătoriilor lor i-a învățat să aibă o încredere adâncă și necondiționată în Dumnezeu. Isus știa că Tatăl, prin însuși natura Lui, este dragoste și că El avea să-i poarte de grijă.
- De asemenea, ei au fost martori la viața lui de rugăciune și relația intimă pe care o avea cu Tatăl, de la care primea putere în tot ce făcea. Astfel, el a putut învinge orice ispită de a primi onoare și apreciere de la oameni, fiind în schimb plin de dăruire față de Dumnezeu [3]. Acest lucru i-a impresionat cu siguranță pe ucenici, motiv pentru care l-au rugat să-i învețe să se roage [4].
- Ucenicii lui au observat desigur și compasiunea și grija lui nepărtinitoare față de cei slabi, de cei disprețuiți, de cei care erau marginalizați, de cei robiți de păcat și cărora le-a arătat calea de ieșire [5].
- Neobosit, Isus a fost disponibil în fiecare zi a lucrării sale pentru oamenii care erau ca oi fără păstor. Dragostea lui de „păstor” a fost așa de mare încât era gata să-și lase la o parte propriile nevoi pentru a-i hrăni pe cei care flămânzeau după lucruri spirituale. În Evangheliile citim că uneori așa de mulți mergeau la el încât nu avea nici măcar timp să mănânce [6].
- Apostolii au experimentat curajul și claritatea cu care a vorbit Isus în disputele avute cu fariseii care se credeau neprihăniți. Isus știa că doar prin a le da pe față ipocrizia în care trăiau putea să-i ajute să scape de condamnarea eternă.
- Isus i-a învățat pe ucenici să-și iubească chiar și dușmanii și să nu răspundă la ostilitate cu ură și resentimente, ci să-și rușineze dușmanii, dând dovadă de o atitudine smerită și de dragoste [7].
- În cele din urmă, ucenicii au experimentat modul în care Isus a stat de partea adevărului predicat fără compromisuri. A ales mai degrabă să moară decât să-și retragă cuvintele sau să fugă de dușmanii lui, lucru care i-ar fi diminuat credibilitatea mesajului său. Era conștient de faptul că mântuirea omenirii depinde de aceasta. Păstorul cel bun își dă viața pentru oile sale [8].
- În toate aceste lucruri, ucenicii i-au văzut atitudinea altruistă: era gata să dea și să slujească fără să

aștepte în schimb vreo recompensă sau recunoștință din partea oamenilor[9] .

3 „De ce-L căutați pe Cel viu între cei morți?” — de la Golgota la Rusalii

Cu toate că Isus își pregătise ucenicii că avea să moară și să învieze din morți[10] , moartea lui a fost totuși o catastrofă pentru ei, ceea ce părea să le fi luat orice speranță. Însă a treia zi după moartea Lui, el a înviat și le-a apărut ucenicilor. Săptămânile care au urmat petrecute cu Isus cel înviat au fost din nou o perioadă de gândire intensă. Ei au învățat să vadă totul într-o lumină nouă. Le-a devenit foarte clar că Mesia nu avea să instaureze o împărăție pământească în care să domnească pacea, cei răi fiind complet distruși, ci că Împărăția lui Dumnezeu avea să fie roditoare în mijlocul neghinei lumii acesteia. Ucenicii au fost însărcinați să meargă în toată lumea și să predice harul lui Dumnezeu peste tot, că Dumnezeu s-a făcut om din dragoste. În persoana lui Isus, Dumnezeu însuși a venit în lume. Prin dăruirea sa, a vrut să-i ajute pe oameni să se pocăiască din respingere și indiferență față de Creatorul plin de dragoste și să-i conducă la o viață de dragoste față de Dumnezeu și semenii, aceasta fiind calea mântuirii. De atunci încolo, ucenicii aveau să-și pună viața în slujba acestui țel.

La Rusalii ucenicii au primit Duhul Sfânt. Acest lucru a fost imboldul decisiv pentru a merge să predice. Duhul lui Dumnezeu i-a ajutat să invingă orice frică și le-a dat cuvinte care au atins inimile oamenilor. Nu puțini dintre evreii care erau în Ierusalim la Rusalii au crezut mărturia apostolilor în ceea ce privește învierea lui Isus și faptul că el era Mesia trimis de Dumnezeu. Acesta a fost începutul istoriei Bisericii.

4 „Fraților, ce să facem?” — înființarea Bisericii și viața creștină

Textul de mai jos îl găsim în Faptele Apostolilor 2:32-47. Conține ultima parte a predicii lui Petru ținută evreilor în Ierusalim la Rusalii (Fapte 2:1-13) și reacția celor ce au crezut:

Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui. Și acum, o dată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.” După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” Și, cu multe alte cuvinte, mărturisirea, îi îndemna, și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți. (Fapte 2:1-13)

Ca și Isus, Petru și-a început discursul cu o chemare la pocăință [11]. Părăsirea vieții vechi dominate de păcat constituie baza pentru viața nouă în calitate de copil al lui Dumnezeu. Oricine dorește să aparțină de Dumnezeu trebuie să vină la lumină cu păcatele care îl separă de Dumnezeu și de ceilalți oameni.

Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. (1 Ioan 1:5-7)

Omul se poate apropia de Dumnezeul cel sfânt doar cu o inimă sinceră. Când cineva își scoate la iveală păcatele în fața lui Dumnezeu, Dumnezeu i le „acoperă” [12]. Dumnezeu îl iartă și îl transformă într-un om nou care se lasă condus de Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu îi conduce pe cei care s-au pocăit către o viață de dragoste. Ucenicii lui Isus au învățat de la meșterul lor că a iubi înseamnă a-și dăruia întreaga viață. Această dăruire a marcat viața credincioșilor din biserica primară. Dragostea pe care Dumnezeu o toarnă în inima copiilor lui [13] îi constrânge să nu mai trăiască pentru ei înșiși. Apostolul Pavel a formulat așa:

Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei. (2 Corinteni 5:14-15)

Asemenea lui Isus, primii creștini nu au vrut să trăiască pentru ei înșiși. Au vrut să fie liberi de tot ce i-ar putea împiedica să iubească în modul acesta — liberi de atașarea de casele lor, de câmpuri, de rude, de planurile pentru viitor... [14]. Au fost gata să renunțe la tot, să-l slujească pe Dumnezeu și să-i ajute pe alți oameni să fie mântuiți. Știau de la Isus că, pe de o parte, acesta era singurul mod în care puteau împlini această slujbă, și, pe de altă parte, că există și o promisiune în această privință:

Petru a început să-I zică: „Iată că noi am lăsat totul, și Te-am urmat.” Isus a răspuns: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică. (Marcu 10: 28-30)

Dorința de a renunța la ei înșiși [15] și la a deține controlul asupra propriei vieți, i-a făcut liberi pentru împărăția lui Dumnezeu. Au petrecut mult timp în fiecare zi în templu [16], unde vorbeau cu mulți dintre compatrioții lor și dădeau mărturie despre Isus Mesia. Se adunau în casele lor zilnic pentru a avea părtășie unii cu alții. În comunitățile lor mici nimeni nu putea rămâne anonim. Nu organizau liturghii sau programe la care cineva să ia parte fără o implicare activă. Au fost cu adevărat frați, surori, părinți și copii unii pentru alții, deși înainte fuseseră străini unul de altul sau chiar vrăjmași. Comunitatea era deschisă tuturor: bogați și săraci, femei și bărbați, evrei și păgâni, robi și liberi, tineri și bătrâni. Viața de părtășie a creștinilor s-a întemeiat pe învățătura apostolilor privind viața lui Isus, poruncile Lui, ființa și voia lui Dumnezeu. Așa cum Isus i-a slujit pe oameni, în același mod s-au slujit și ei unii pe alții: s-au încurajat, s-au muștrădat, s-au mângâiat și corectat unii pe alții. Petreceau cât mai mult timp posibil împreună, reușind astfel să se cunoască foarte bine unul pe altul. Știau despre fiecare în ce avea nevoie de ajutor. În cazul relațiilor

superficiale și de scurtă durată, dragostea adevărată nu poate fi practică deoarece nu există încrederea pentru deschiderea sferei private. Creștinii din acel timp își împărtășeau bucuria și durerea, își arătau slăbiciunile și își mărturiseau păcatele unii altora [17], îmbărbătându-se în credință. Totul a izvorât din dorința de a se ajuta unul pe altul să trăiască o viață plăcută lui Dumnezeu, pentru ca toți să ajungă la țel, la bucuria veșnică în prezența lui Dumnezeu. Epistola către Evrei 3:12-14 arată cât de important este ca frații să se încurajeze în fiecare zi:

Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezgduită de la început. (Evrei 3:12-14)

Prin dragostea, dăruirea și unitatea lor ei au devenit lumina lumii (Matei 5:14-16) despre care a vorbit Isus, ceea ce i-a impresionat pe oamenii din jurul lor. Și totuși nimeni nu îndrăznea să li se alăture, cu excepția celor care erau însuflețiți de aceeași dorință de a trăi o viață sfântă. (Faptele Apostolilor 5:12-14)

Ei au fost profund uniți prin credința comună în Isus ca Mântuitor și în adevărul Cuvântului Său. Aceasta înseamnă însă și faptul că unitatea e distrusă atunci când cineva decide să trăiască o viață individualistă și să nu mai iubească în mod dezinteresat. Exemplul lui Anania și Safira [18] arată ce dezastru cauzează nesinceritatea când aceasta apare între creștini. Amândoi și-au vândut pământurile, dar nu au fost sinceri să spună cât au vrut să dea de fapt și i-au mințit pe apostoli. Ar fi putut păstra ce au avut. Dacă ar fi avut într-adevăr un motiv bun pentru aceasta, nu ar fi fost nevoie să-și ascundă planul, ci ar fi putut vorbi cu încredere și deschidere despre intenția lor.

Oamenii necinstiți nu pot rămâne în biserica lui Dumnezeu. Încrederea, un lucru de bază pentru a-l putea sluji pe Dumnezeu împreună, este distrusă atunci când cineva renunță la dorința sinceră de a căuta voia lui Dumnezeu.

Pornind de la acest exemplu, am dori să scriem mai amănunțit despre un alt aspect al vieții primilor creștini, și anume împărtășirea bunurilor materiale.

✠ 5 "Toți cei care credeau aveau toate în comun"

În pasajul citat anterior din Marcu 10:28-30, Isus le promisese ucenicilor că le va da case și pământuri. Această promisiune s-a împlinit între creștini, care nu și-au mai considerat bunurile deținute ca proprietate privată. Ei au avut totul în comun și au împărțit toate lucrurile cu frații și surorile lor în credință. Nimeni nu le-a zis să facă asta. Căutând însă o conștiință bună în fața lui Dumnezeu, au fost liberi să decidă ce vor face cu averile lor. Împărtășirea bunurilor materiale a fost cu adevărat expresia cea mai evidentă a încrederii și unității care îi lega pe creștini, fiind o mărturie pentru oamenii din jur. Niciodată nu vom putea găsi așa ceva în lume. Devenind făpturi noi, creștinii nu s-au mai atașat de proprietățile lor pământești. Lucrurile nepieritoare au fost comoara lor cea mai de preț și a fost foarte firesc pentru ei să dedice lucrurile acestea trecătoare împărăției lui Dumnezeu. Ei nu au pus totul într-o cutie comună, ci au dăruit după posibilitățile lor, oricând era nevoie. Acest lucru nu este raportat doar în Fapte 2, ci și în capitolul 4:32-37:

Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți. Căci nu era nici unul printre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul

lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie. Iosif, numit de apostoli și Barnaba, adică, în tălmăcire, fiul mângâierii, un Levit, de neam din Cipru, a vândut un ogor, pe care-l avea, a adus banii, și i-a pus la picioarele apostolilor. (*Fapte 4:32-37*)

Însă, datorită faptului că dragostea frățească lipsește în așa-numitele biserici de astăzi, fiind înlocuită cu forme religioase și participarea la programe, lipsește totodată și disponibilitatea de a împărtăși bunurile materiale. Nici taxele bisericești, despre care nu citim deloc în Biblie, sau zeciuiala, frecvent întâlnită în rândurile grupurilor evanghelice, nu sunt o alternativă mai bună, deoarece fiecare individ oferă doar o fracțiune din venitul său. Nu este deloc surprinzător că teologii caută argumente care să explice aparent de ce împărtășirea bunurilor materiale nu se mai practică astăzi. Multor membri ai bisericii le plac astfel de argumente pentru că au nevoie de motive cu care să-și explice egoismul privind lucrurile materiale. Ei spun, de exemplu, că creștinii aceluși timp și-au împărtășit averile pentru că au crezut că Isus avea să revină curând și că astfel nu ar mai avea nevoie de bunuri pământești. Alteori, sunt de părere că creștinii au încetat să mai lucreze și din această cauză biserica din Ierusalim a sărăcit foarte mult. Ei argumentează că Pavel a trebuit astfel să strângă bani ca să-i salveze pe credincioși de la amenințarea cu foametea pe care ei înșiși ar fi cauzat-o.

Aceste "argumente" dezvăluie intenția răutăcioasă de a distorsiona dragostea pe care Dumnezeu a revărsat-o în viața primilor creștini. Astfel de afirmații sunt o acuzație împotriva apostolilor, deoarece implică faptul că apostolii nu au fost conduși de Duhul lui Dumnezeu și că au condus astfel biserica la o situație fără de ieșire. Indirect, se pune sub semnul întrebării însăși înțelepciunea lui Isus, care a ales astfel de oameni pentru a-și zidi biserica. Se ignoră chiar faptul că Dumnezeu însuși a confirmat autoritatea spirituală a apostolilor prin minunile pe care aceștia le-au făcut. Este trist să vedem cum oamenii, în special teologii, preferă mai degrabă să submineze autoritatea apostolilor și să pună la îndoială lucrarea lui Dumnezeu în loc să-și cerceteze cu strictețe propriile vieți stând în fața lui Dumnezeu, care ne vede inima. În continuare vom analiza aceste argumente mai detaliat:

Ipoteza că primii creștini ar fi așteptat întoarcerea iminentă a lui Isus nu are un suport biblic. Isus le-a poruncit ucenicilor să propovăduiască Evanghelia până la marginile pământului [19]. Cu siguranță că nu au fost atât de iraționali încât să creadă că ar putea realiza aceasta doar în câțiva ani. Citim, de asemenea, în Ioan 21:18-19, că Isus l-a înștiințat pe Petru despre faptul că va suferi o moarte crudă la bătrânețe. Acesta este un indiciu clar că Petru nu a așteptat revenirea lui Isus în timpul vieții sale pământești. Creștinii au vrut să fie pregătiți să se întâlnească cu Isus în orice moment și au trăit în așteptarea că acest lucru se poate întâmpla oricând. Isus însuși i-a învățat pe ucenici (cât și pe orice om), să fie treji și să vegheze deoarece Fiul Omului va veni ca un hoț noaptea [20].

Creștinii și-au vândut terenurile de care nu au mai avut nevoie. Au făcut aceasta dintr-un motiv anume. Evreii pioși au fost convinși de faptul că Mesia va apărea la Ierusalim. Din această cauză se presupune că au cumpărat terenuri în Ierusalim și în împrejurimile sale ca să fie îngropați acolo. În acest fel, au sperat să fie la fața locului atunci când Mesia va veni la învierea morților, în ziua de pe urmă. Când au devenit creștini și au înțeles că Isus, Mesia cel așteptat, venise deja, foarte probabil că au vândut aceste parcele de pământ pentru a-i sprijini pe cei nevoiași. Cu toate acestea, ei au continuat să trăiască și să se adune în case așa cum am citit în pasajul din Faptele Apostolilor capitolul 2.

E lesne să presupunem faptul că creștinii din Ierusalim nu au avut o părere diferită de cea a lui Pavel în ce privește raportarea la muncă. În scrisoarea către Tesaloniceni Pavel îi mustră aspru pe unii creștini care au fost leneși și neproductivi.

În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice

frate, care trăiește în neorânduială, și nu după învățăturile, pe care le-ați primit de la noi. Voi înșivă știți ce trebuie să faceți ca să ne urmați; căci noi n-am trăit în neorânduială, între voi. N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând și ostenindu-ne, am muncit zi și noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi. Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înșine o pildă vrednică de urmat. Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.“

Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște. (2 Tesaloniceni 3:6-12)

Împărtășirea bunurilor materiale între creștini, cu siguranță, nu înseamnă a abuza de ce au alții. Toată lumea trebuie să-și câștige existența prin muncă și să trăiască modest, astfel încât să-i poată ajuta și pe cei nevoiași.

Strângerea de bunuri pentru bisericile din Palestina, despre care citim în Noul Testament[21], nu este un argument împotriva faptului că împărtășirea bunurilor materiale nu a funcționat. Dimpotrivă, aceasta este o dovadă evidentă despre binecuvântarea pe care o aduce această practică într-un cadru mai larg. Motivul pentru prima strângere de bunuri din Noul Testament a fost foametea larg răspândită raportată în Faptele Apostolilor 11:27-30:

În vremea aceea, s-au pogorât niște proroci din Ierusalim la Antiohia. Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu. Ucenicii au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților, care locuiau în Iudea, ceea ce au și făcut; și au trimis acest ajutor la prezbiteri prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.

Această foamete a afectat cu siguranță diferite regiuni ale Imperiului Roman în măsuri diferite. Evreii au fost pur și simplu mai săraci, în parte fiindcă au trebuit să plătească tot felul de impozite și taxe: zecuielile pentru preoți și serviciile lor la templu, impozitele pentru renovarea templului, taxele pentru Cezar și vamele. Într-o astfel de situație a fost firesc pentru creștinii mai înstăriți să-i ajute pe frații lor grav afectați din Palestina secătuită de foamete. Această disponibilitate de a împărtăși și de a ajuta a fost de la sine înțeles pentru creștini. Această practică o mai întâlnim și la bisericile care i-au susținut pe creștinii din Iudeea în timpul celei de a treia călătorii misionare a lui Pavel. Despre macedoneni citim în 2 Corinteni 8:3-4:

Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtașia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. (2 Corinteni 8:3-4)

El a continuat să-i încurajeze și pe corinteni:

Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru râvna altora, și ca să pun la încercare curăția dragostei voastre. Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți. În această privință vă dau un sfat. Și sfatul acesta vă este de folos vouă, care, de acum un an, cei dintâi ați început nu numai să faceți, ci să și voiți. Isprăviți dar acum de făcut; pentru ca, după graba voinței să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are

cineva, nu ce n-are. Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi strâmtorați; ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire; după cum este scris: „Cel ce strânsese mult, n-avea nimic de prisos, și cel ce strânsese puțin, nu ducea lipsă.” (2 Corinteni 8:8-15)

Desigur, prin strângerea ajutoarelor, nu s-a dorit ca unii să ajungă lipsiți, ci ca fiecare să primească cele necesare traiului de zi cu zi. Ceea ce l-a motivat pe Pavel să-i încurajeze pe creștini să dăruiască a fost atitudinea lui Isus de a fi „sărac”, pentru ca alții să devină „bogați” și nu așteptarea întoarcerii iminente a lui Isus. El a considerat această contribuție dovada autenticității dragostei lor. Creștinii nu iubesc cu vorba, ci cu fapta și cu adevărul:

Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. (1 Ioan 3:16-18)

Și în alt pasaj găsim încurajări ca să dăruim:

Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac. (Evrei 13:16)

Chiar și aici vedem că motivul pentru care au participat la nevoile celor săraci nu a fost faptul că așteptau ca Isus să se întoarcă în curând, ci pentru că aceasta a fost o jertfă plăcută lui Dumnezeu.

⚓ 5.1 Zeciuielile

Am dori să scriem pe scurt despre zeciuială. Așa cum am menționat, această practică este larg răspândită în rândul cultelor evanghelice și mulți cred, probabil, că aceasta are un suport biblic. Într-adevăr găsim menționări despre zeciuială în Biblie, dar nu e prezentată ca pe o practică creștină. În Vechiul Testament era o contribuție menită să sprijine slujba preoților și leviților și a fost, de asemenea, folosită pentru a plăti pentru jertfele de la Templu [22].

Pe lângă acestea, la fiecare al treilea an, în conformitate cu Deuteronom 14: 28-29, zeciuielile erau distribuite săracilor din popor. Totuși, nu există niciun indiciu cu privire la această practică în rândul creștinilor în Noul Testament. Ceea ce găsim, în schimb, este faptul că ei au avut totul în comun. Acest lucru este în conformitate cu descrierea din Fapte 4:32 — „erau o inimă și un suflet”. Această încredere mare, pe care greu o regăsim chiar între membrii aceleiași familii, nu încetează nici atunci când vine vorba de bani. Ei au fost capabili să aibă o încredere așa de adâncă unul în altul pentru că își cunoșteau foarte bine viața unii altora. Știau sinceritatea cu care fiecare frate căuta voia lui Dumnezeu. Și pe această bază au putut să-și încredințeze banii și bunurile materiale unii altora, fiind deplin convinși că vor fi folosite într-un scop corect.

⚓ 6 Ca oile între lupi

În faza de început a creștinismului locuitorii Ierusalimului i-au apreciat și cinstit pe creștini. Nu a durat mult însă și profeția prezisă de Isus s-a împlinit:

Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii, și fără

răutate ca porumbeii. Păziți-vă de oameni; căci vă vor da în judecata soboarelor, și vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea Neamurilor. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.

Fratele va da la moarte pe fratele său, și tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor, și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. *(Matei 10:16-22)*

De la bun început liderii religioși evrei au încercat să înăbușe răspândirea acestei noi „secte„[23]. Le-a fost frică să nu-și piardă influența asupra națiunii și onoarea în fața oamenilor și au refuzat să audă adevărul cu privire la ei înșiși [24]. Astfel, le-au interzis apostolilor să vorbească, i-au biciuit și i-au pus în închisoare [25]. Dar „în fiecare zi, în templu și în case, ei [ucenicii] nu încetau să învețe pe oameni și să răspândească vestea bună că Isus este Hristosul.“ (Fapte 5:42). Ștefan a fost ucis cu pietre după ce i-a făcut conștienți pe membrii Sanhedrinului de vinovăția lor în uciderea dreptului slujitor al lui Dumnezeu și le-a arătat modul în care s-au împotrivit lui Dumnezeu, fiind astfel primul care a urmat exemplul stăpânului său ca martir [26]. Din relatările pe care le avem despre Pavel aflăm despre persecuțiile îndurate în activitățile sale misionare mai ales din partea evreilor, dar și din partea neamurilor [27].

Creștinii nu au fost oameni care s-au adaptat la spiritul timpului lor [28]. Ca membri ai casei lui Dumnezeu [29], ei au fost deplin conștienți de datoria lor față de adevărul Evangheliei și au rămas fermi în fața necredincioșilor și atunci când aceștia au respins chemarea la pocăință. Acești creștini au vrut să arate prin viața lor care este voia lui Dumnezeu pentru fiecare om. Pavel i-a încurajat să strălucească ca niște lumini în mijlocul unui neam stricat și corupt [30]. Aceasta este perspectiva pe care au avut-o asupra lumii, știind că prietenia cu lumea înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu [31]. Prin urmare, valorile pe care le-au promovat precum și activitățile lor au fost cu totul diferite de cele ale oamenilor din jurul lor, care își trăiau viața conform propriilor dorințe și planuri. Cei care nu au acceptat acest fapt ca pe o mărturie a lucrării lui Dumnezeu, l-au considerat drept acuzație la adresa lor, ceea ce a condus uneori la violență împotriva Evangheliei și a celor care o proclamau [32].

În secolele al II-lea și al III-lea, cei care mărturiseau credința lor în Isus au fost străini în societate. Ei s-au separat de plăcerile lumești în care cei mai mulți oameni își găseau bucuria. Nu participau la sărbătorile publice, nici la ritualurile religioase, îndemnându-i în schimb pe oameni să se pocăiască din viața păcătoasă pe care o trăiau. Făcând aceasta, și-au atras ostilitatea societății. Zvonuri oribile au fost răspândite despre ei. În perioada persecuției organizate de stat, mulți au fost condamnați, din păcate însă fără nicio dovadă de infracțiune.

✠ 7 Ce semnificație are aceasta pentru noi?

Modul de viață al primilor creștini nu a fost o formă specială pe care și-au stabilit-o pentru ei înșiși. Ei au împărtășit unul cu altul viața de zi cu zi, timpul liber, talentele și abilitățile, bucuria și tristețea, banii și averea, tot ceea ce implică viața. Au dorit să se ajute în orice privință, ca să rămână credincioși lui Dumnezeu. Ca ucenici ai lui Isus, au dorit să urmeze devotamentul Lui, așa cum scrie și apostolul Ioan:

Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. *(1 Ioan 3:16)*

Dragostea unul față de altul, așa cum este normal între frați și surori, a fost expresia dragostei lor pentru

Dumnezeu. Ioan scrie clar și simplu:

Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede? Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său. (1 Ioan 4:19-21)

Același lucru este valabil și astăzi pentru oricine dorește să-l urmeze pe Isus, care este totuna cu a deveni creștin. Dacă cineva crede că a fi creștin este doar o relație „eu și Dumnezeu”, participând ocazional la programe religioase, se înșală și acest lucru are consecințe foarte mari. Mireasa lui Hristos este Biserica, nu un singur creștin [33]. Biserica este, de asemenea, numită trupul său. El este Capul, de care toți membrii trebuie să fie legați, care-i conduce pe fiecare în slujirea lor comună pentru Dumnezeu[34].

Puteți afla mai multe despre cum dorește Isus să fie biserica în alte articole de pe site, ca de exemplu „Biserica Noului Testament”.

Vrem ca în fiecare aspect al vieții noastre să urmăm exemplul primilor creștini și dorim să vă invităm să faceți la fel împreună cu noi. Ne întâlnim în diferite locuri din diferite orașe. Ne-am bucura să facem efortul de a călători chiar și distanțe mai mari pentru a intra în contact cu persoane care caută cu seriozitate să îl urmeze pe Hristos. Știm, nu doar din cuvintele lui Isus [35], dar și din experiența noastră, că nu sunt mulți care doresc acest lucru. Istoria a arătat întotdeauna faptul că majoritatea oamenilor nu vor să umble pe calea lui Dumnezeu.

La fel ca primii creștini, și noi întâmpinăm respingere și vorbiri de rău și suntem confrunțați cu oameni care vor să ne împiedice în drumul pe care l-am ales. Deoarece ei înșiși nu sunt gata să își supună viețile lui Dumnezeu și Cuvântului Său, încearcă să categorisească dragostea noastră față de Dumnezeu și ascultarea noastră drept legalistă sau exagerată. Am dori să invităm pe fiecare să nu se lase condus sau descurajat de prejudecăți, ci dimpotrivă, să își facă datoria față de adevăr și să caute să ne cunoască viețile, formându-și propria opinie, pe baza Scripturii.

De-a lungul vieții noastre comune vrem să mărturisim puterea lui Dumnezeu de a ne schimba, și am dori să vă încurajăm să nu aveți credință mică și să vă îndoiiți de faptul că încă putem să mai trăim în acest mod și astăzi. Vedem cât de mare binecuvântare este, dar și cât de necesar e acest mod de viață pentru creșterea în adevăratele virtuți: în smerenie și altruism, în lepădare de sine și devotament, în blândețe și răbdare, în privirea celorlalți mai presus de noi înșine, în renunțarea la avantajele personale, căutând ceea ce e mai bine pentru ceilalți. Prin acest mod de viață, experimentăm nu doar faptul că Isus ne face capabili să împlinim aceste lucruri, ci și faptul că astfel avem posibilitatea de a înțelege mult mai profund devotamentul și dragostea Sa, ceea ce ne conduce la o mulțumire mult mai adâncă, spre slava Sa.

Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.

(1 Ioan 4:7-12)

Adresa Ta de e-mail*:

Mesajul*:

Trimite mesajul

Note de subsol:

1. Luca 6:12-16
2. Ioan 13:34-35
3. Ioan 5:30-46
4. Luca 11:1
5. Luca 5:30-32
6. Marcu 6:31 u.
7. Luca 6:27-35
8. Ioan 10:11
9. Luca 6:27-35
10. Matei 16:21
11. Marcu 1:14-15
12. Psalmul 32:1.5
13. Romani 5:5
14. Luca 14:33
15. Luca 9:23
16. Fapte 2:46 — Aici e vorba de templul din Ierusalim, pentru că în alte orașe evreii aveau sinagogi, nu temple.
17. Iacov 5:16; Fapte 19:18
18. Fapte 5:1-11
19. Fapte 1:8
20. Luca 12:35-40
21. de ex. în Romani 15:25-27
22. Neemia 10:37-38
23. Fapte 24:5,14
24. Isus a vorbit despre aceasta în Ioan 8:37-47
25. Fapte 5:17-23, 40-41
26. Fapte 7
27. 2 Corinteni 11:22-27
28. Romani 12:1-2, 1 Petru 4:1-5
29. Efeseni 2:19
30. Filipeni 2:14-16
31. Iacov 4:4
32. 2 Corinteni 4:7-11
33. Efeseni 5:25-27
34. 1 Corinteni 12:12u.
35. Luca 13:22-24

Orice alt tip de folosință este restricționată de permisiunea noastră!